

Arrest

nr. 304 572 van 9 april 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 18 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij. Verwerende partij is noch verschenen, noch vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, van Georgische nationaliteit, dient een eerste verzoek om internationale bescherming in op 30 december 2022. Op 26 april 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot beëindiging van de behandeling van het verzoek. Verzoeker ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 15 juni 2023 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. Op 25 september 2023 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), bijgestaan door een tolk die het Georgisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

Op 13 november 2023 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger van Georgische origine. In 2011-2012 nam u verdovende middelen. U werd opgepakt door de politie en ging een lange gevangenisstraf moeten uitzitten. Twee politiemannen vroegen u echter om als informant voor hen te werken, om zo een celstraf te vermijden. De bedoeling was dat u hen informatie zou geven over andere gebruikers van verdovende middelen. U deed dit niet. In 2015 werd u opgepakt door de politie en op basis van een gefabriceerde beschuldiging van poging tot diefstal, werd u veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf.

Toen u in de gevangenis zat, had uw broer L.N. (O.V. [...]) een conflict met J., die bij de politie werkte. J. had uw schoonzus beledigd waarop uw broer verhaal ging halen bij hem. Er werd toen een schot gelost en de vrouw van J. kreeg daardoor een miskraam. Hierna viseerde J. uw broer en diens gezin.

Toen u vrij kwam wou u uw leven beteren, u vond werk en wou een gezin stichten. De politie liet u echter niet met rust en bleef eisen dat u als informant voor hen zou werken. Door de politiecontroles verloor u uw werk. Ook J. viseerde u. Zo stuurde hij collega's van hem op u af.

Uw broer en zijn gezin kwamen eind 2019 naar België waar ze een verzoek om internationale bescherming indienden.

In 2020 begon u een relatie met M.T., die toen 16 jaar was. Een dergelijke relatie met een minderjarige is strafbaar in Georgië. Haar halfbroer G. kwam dit te weten en begon u te chanteren. U was genooddaakt bankleningen aan te gaan om hem te betalen. Na 6 à 8 maanden gingen M. en u uiteen. U stopte met G. te betalen en u werd hierna verschillende keren door hem en zijn kompanen aangevallen. G. kwam ook te weten dat de politie u wou als informant gebruiken en hij verspreidde dit gerucht. Informanten worden in de Georgische samenleving negatief aanzien en u durfde niet meer buiten te komen. De vader van uw ex werkte op het ministerie van defensie en u vreesde dat hij zijn netwerk zou gebruiken tegen u.

Op 15/12/2022 ontvluchtte u uw land van herkomst en kwam u naar België waar u op 30/12/2022 uw verzoek om internationale bescherming indiende. Toen u zich niet aanbood op de voorziene datum voor uw persoonlijk onderhoud, beëindigde het CGVS op 26/04/2023 de behandeling van uw verzoek. Zonder te zijn teruggekeerd naar uw land van herkomst diende u op 15/06/2023 een tweede verzoek in.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u aan epilepsie lijdt en longproblemen heeft (CGVS p. 2-3; DVZ pt. 13). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u aangeboden om een pauze te vragen indien u zich moe of stress zou voelen of daar nood toe zou hebben. Er werd u ook gevraagd hoe de protection officer u kon helpen indien u een epilepsie aanval zou krijgen waarna u de nodige informatie hierover gaf. U werd er verder op gewezen dat er per verdieping op het CGVS een EHBO-team aanwezig is, en dat indien u gezondheidsproblemen zou ondervinden tijdens het persoonlijk onderhoud, er onmiddellijk hierop beroep zou worden gedaan. In dit verband dient opgemerkt te worden dat tijdens het verloop van uw gehoor op het CGVS er meerdere malen pauzes werden genomen en er zich geen specifieke problemen of moeilijkheden voordeden.

Voorts verklaart u (CGVS p. 3 & 5) dat u geheugenproblemen heeft, dat u dit heeft sinds de pandemie, dat uw geheugen door uw epilepsie zwaar is achteruitgegaan als ook dat uw hersenen door uw drugsgebruik traag zijn beginnen werken, dat u daardoor data niet goed kan onthouden en het gezicht van mensen vergeet, dat u soms weet dat er iets is gebeurd maar niet concreet kan vertellen wat er is gebeurd. U stelt verder dat u dit gewoon weet dat u moeilijk kan onthouden maar dat u er niet echt een (medisch) onderzoek heeft laten naar doen. Van een verzoeker die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij geheugen problemen kan hebben, hetgeen in de context van een verzoek tot internationale bescherming problematisch zou kunnen zijn om het vluchtrelaas te vertellen, mag echter verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn problemen te staven en/of te laten behandelen. U liet aldus na om enig (begin van) bewijs neer te leggen waaruit blijkt dat uw fysieke of psychische gezondheidstoestand van die aard is dat zij een invloed heeft op uw vermogen om op zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud en hierbij de redenen die

geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst uiteen te zetten. Ook gaf u in het kader van de vragenlijst 'bijzondere procedurele noden' Dienst Vreemdelingenzaken tot tweemaal toe (eens op 08/02/2023 en nog eens op 05/07/2023) nergens aan dat er elementen of omstandigheden zouden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Ten slotte kan ook vastgesteld worden dat uit het verslag van uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS niet blijkt dat zich tijdens dit gesprek problemen hebben voorgedaan of dat u niet in staat zou zijn geweest uw verzoek toe te lichten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u problemen ondervond met **twee politiemannen** die wilden dat u voor hen als informant zou werken, met de **familie van uw ex-vrouw** toen u weigerde smeergeld te betalen, en met de politiemann **J.** die wraak wou nemen op uw broer en zijn familie.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs kan voorleggen m.b.t. uw relaas terwijl dit toch redelijkerwijze kan worden verwacht. U haalt immers o.a. aan (CGVS p. 5 & 7 & 10) dat u - onterecht - werd veroordeeld tot een gevangenisstraf, dat u verschillende keren door familie van uw ex-vrouw werd in elkaar geslagen, dat u bankleningen diende aan te gaan om G. smeergeld te betalen, en dat u onder druk van de politie uw werk verloor. De vaststelling dat u hieromtrent geen enkel objectief bewijsstuk kan voorleggen, ondermijnt reeds op ernstige wijze de aannemelijkheid van uw relaas.

Wat de problemen betreft die uw familie kende met de politiemann **J.** die wraak wou nemen op uw broer en zijn familie moet ook worden opgemerkt dat het CGVS in het kader van het verzoek van uw broer L.N. (O.V. [...]) en diens gezin een weigeringsbeslissing heeft genomen daar er geen geloof kon worden gehecht aan zijn relaas, hetgeen in beroep bevestigd werd bij de RvV (zie informatie toegevoegd aan uw administratief dossier). Aangezien u uw verzoek deels verbindt met dit van uw broer, wiens beweringen over de problemen die hij kende met **J.** echter ongeloofwaardig werden bevonden, wordt ook reeds de geloofwaardigheid van de problemen die u zou gekend hebben met **J.** en zijn handlangers ondermijnd.

Dit vindt bevestiging in de vaststelling dat u bij de DVZ (zie Vragenlijst pt. 3.1 & 3.4) te kennen gaf dat u in 2015 valselyk werd beschuldigd door de politie en werd veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf daar uw broer vijanden had bij de politie omdat hij een conflict had met de politiemann **J.** Voor het CGVS verklaart u daarentegen (CGVS p. 6) dat **J.** helemaal niet betrokken was bij het gegeven dat u valselyk werd veroordeeld tot deze gevangenisstraf maar dat u deze veroordeling opliep toen u weigerde als informant voor de politie te werken, en dat uw broer voor u in de gevangenis moest nog geen conflict had gehad met **J.** Deze vaststelling ondermijnt uiteraard op zwaarwichtige wijze verder de geloofwaardigheid van uw beweringen. De vaststelling dat u nooit eerder bij de DVZ enige melding heeft gemaakt van uw bewering dat de politie wou dat u als informant voor hen zou werken en u daarom onder druk zetten, is ook niet bevorderlyk voor de geloofwaardigheid van uw relaas. U stelt hieromtrent (CGVS p. 7) dat uw broer er niet van op de hoogte is dat de politie wou dat u als informant voor hen zou werken, dat u samen met uw broer een verzoek heeft ingediend en u daarom bij de DVZ niet wou vertellen dat de politie u dit had gevraagd omdat uw broer dan hierover misschien ook zou bevroegd worden en u niet wou dat hij er weet van zou hebben. Deze motivering weet niet te overtuigen. Indien de eis van de politie dat u voor hen als informant zou werken daadwerkellyk een essentiele element zou uitmaken van uw verzoek voor internationale bescherming - voor het CGVS stelde u dat dit de reden was waarom u onterecht werd veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf en dat G. dit aangreep om u bijkomend onder druk te zetten om smeergeld te betalen - kan redelijkerwijze verwacht worden dat u van meet af aan bij de DVZ hiervan melding had willen maken bij het indienen van uw twee verzoeken, quod non in casu. Verder gevraagd waarom u bij de DVZ tijdens uw eerste verzoek meldde dat **J.** wel een rol speelde in het gegeven dat u een gevangenisstraf van 3 jaar kreeg (CGVS p. 12), komt u niet verder dan een warrige uitleg met de melding dat u niet weet wanneer het conflict dat uw broer had plaatsvond, dat u niet wou dat iemand zou weten dat u als informant moest werken, en dat u nu voor het CGVS genoodzaakt was om toch alles te vertellen. De vaststelling dat u dermate tegenstrijdige beweringen aflegt en u een kernelement van uw verzoek (i.e. de vraag van de politie om als informant te werken) onvermeld laat bij de DVZ, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Er werd u ook gevraagd waarom u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud, toen er u gevraagd werd of u opmerkingen had m.b.t. uw gesprek bij de DVZ (CGVS p. 2), niet vermeldde dat u een essentiele element van uw relaas niet bij de DVZ heeft verteld. Hierop verklaart u (CGVS p. 12) dat het woord opmerkingen in het Georgisch wil zeggen dat men niet tevreden is over iets. Er kan bezwaarlyk worden begrepen dat u zou tevreden zijn m.b.t. uw gesprekken bij de DVZ indien u een kernelement van uw verzoek er niet zou durven melden hebben.

Ook kan er niet aan voorbij gegaan worden dat u stelt (CGVS p. 6) dat u jarenlang onder druk werd gezet door twee politiemannen - een chef en een onderchef o.a. op het politiebureau - om voor hen als informant te werken, maar dat u hun namen niet kent noch hun rang, hetgeen evenmin bevorderlijk is voor de geloofwaardigheid van uw beweringen.

Voor het CGVS (p. 7 & 9) stelt u ook uitdrukkelijk dat u werd geslagen door G. - de halfbroer van uw ex-vrouw - en zijn kompanen, en dat u nooit door andere familieleden van haar fysiek werd belaagd. Bij de DVZ (Vragenlijst pt. 3.5) gaf u daarentegen te kennen dat u werd geslagen door familieleden van uw ex maar kon u op de vraag wat de namen van die familieleden zijn niet antwoorden, u verklaarde dit niet te weten en enkel te weten dat ze u hebben geslagen. De vaststelling dat u over uw belagers dermate incoherent bent over het aantal familieleden die u viseerden en hun identiteit, ondermijnt verder op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw beweringen. Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 12) dat u bij de DVZ heeft gezegd dat u door haar broer werd geslagen en voor de rest niet weet wie erbij was, of het familieleden of vrienden waren. Deze motivering weet niet te overtuigen. Bij de DVZ stelde u meermaals dat u door de familieleden van uw ex-vrouw werd geslagen. Toen er u gevraagd werd namen te geven, verklaarde u dit niet te weten, en ontweek u lachend de vraag.

Ten slotte stelde u voor het CGVS (p. 11-12) dat u van uw ouders heeft vernomen dat er nog steeds familieleden van uw ex-vrouw bij hen langskomen en u bedreigen, dat ze rechtstreeks tegen uw ouders zeggen dat ze u vroeg of laat gaan te pakken krijgen. Bij de DVZ (2de VIB pt. 17) wist u echter niet hoe uw ouders deze bedreigingen ontvangen. Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 12) dat u pas na uw tweede gehoor bij de DVZ heeft vernomen hoe u via uw ouders werd bedreigd, dat u dit voordien niet aan uw ouders heeft gevraagd omdat u uw moeder niet wou irriteren en ze toen nog veel te emotioneel was. Het is echter weinig aannemelijk dat indien tegen uw ouders rechtstreeks door uw belagers bedreigingen werden geuit, u niet onmiddellijk zou gevraagd hebben wat er gaande was en/of uw ouders u niet zouden gezegd hebben dat uw belagers hen persoonlijk aanspraken.

Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas en er bijgevolg in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden. Het door u neergelegde internationaal paspoort bevat louter persoons- en reisgegevens en kan deze conclusie niet wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Doorheen de uiteenzetting van zijn middel verwijst verzoeker voorts nog naar de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt geen nieuwe stavingstukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Voorafgaand

3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil

met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om 'een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie' te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van herkomst en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, punten 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen

waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling van de zaak

4.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.2. Verzoeker verklaart zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren omdat hij er problemen ondervond met twee politiemannen die wilden dat hij voor hen als informant zou werken, met de familie van zijn ex-vrouw toen hij weigerde smeergeld te betalen en met de politieman J. die wraak wou nemen op zijn broer en zijn familie.

4.3. Na grondige analyse van het rechtsplegingdossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas en er bijgevolg in zijn hoofde geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming kan worden weerhouden.

4.4. In de bestreden beslissing wordt vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat u geen enkel bewijs kan voorleggen m.b.t. uw relaas terwijl dit toch redelijkerwijze kan worden verwacht. U haalt immers o.a. aan (CGVS p. 5 & 7 & 10) dat u - onterecht - werd veroordeeld tot een gevangenisstraf, dat u verschillende keren door familie van uw ex-vrouw werd in elkaar geslagen, dat u bankleningen diende aan te gaan om G. smeergeld te betalen, en dat u onder druk van de politie uw werk verloor. De vaststelling dat u hieromtrent geen enkel objectief bewijsstuk kan voorleggen, ondermijnt reeds op ernstige wijze de aannemelijkheid van uw relaas.”

Verzoeker voert ter weerlegging van dit motief geen dienstige argumenten aan. Hij komt niet verder dan het louter herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen en stelt dat hij geen documenten kan voorleggen omdat hij zijn gsm is verloren waarop foto's van zijn verwondingen stonden en dat de documenten inzake zijn medische behandeling ten gevolge van de fysieke aanval nog in Georgië liggen. Hij stelt dat hij er niet aan heeft gedacht om bij het verlaten van zijn thuisland enige juridische/gerechtelijke documenten mee te nemen vermits hij gefocust was op het zo snel mogelijk uitzitten van zijn straf en de gevangenis verlaten. Tenslotte wijst hij er nog op dat informatie aangaande de vraag van de politie om informant te zijn zeer gevoelige informatie is waardoor het evident is dat hij hierover geen documenten kan bekomen of voorleggen en dat zijn belagers geen bewijzen achterlieten van hun bedreigingen.

De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak mag worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas met documenten te staven. Indien geen documenten kunnen worden voorgelegd, moet de verzoeker het ontbreken ervan verantwoorden. Indien redelijkerwijze kan worden verwacht dat er bewijzen worden voorgelegd, moet de verzoeker deze bewijzen voorleggen of tenminste aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Verzoeker legt geen enkel document neer ter staving van zijn asielrelaas en toont evenmin aan dat hij redelijke inspanningen heeft geleverd om deze te verkrijgen. Dergelijke vaststellingen vormen een negatieve indicatie voor wat betreft zijn geloofwaardigheid.

4.5. In de bestreden beslissing wordt verder terecht gesteld:

“Wat de problemen betreft die uw familie kende met de politieman J. die wraak wou nemen op uw broer en zijn familie moet ook worden opgemerkt dat het CGVS in het kader van het verzoek van uw broer L.N. (O.V. [...]) en diens gezin een weigeringsbeslissing heeft genomen daar er geen geloof kon worden gehecht aan zijn relaas, hetgeen in beroep bevestigd werd bij de RvV (zie informatie toegevoegd aan uw administratief

dossier). Aangezien u uw verzoek deels verbindt met dit van uw broer, wiens beweringen over de problemen die hij kende met J. echter ongeloofwaardig werden bevonden, wordt ook reeds de geloofwaardigheid van de problemen die u zou gekend hebben met J. en zijn handlangers ondermijnd.”

Verzoeker laat dit motief geheel ongemoeid. Derhalve blijft het onverminderd gehandhaafd.

4.6. In de bestreden beslissing wordt vervolgens met recht gemotiveerd:

“Dit vindt bevestiging in de vaststelling dat u bij de DVZ (zie Vragenlijst pt. 3.1 & 3.4) te kennen gaf dat u in 2015 valselijk werd beschuldigd door de politie en werd veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf daar uw broer vijanden had bij de politie omdat hij een conflict had met de politieman J. Voor het CGVS verklaart u daarentegen (CGVS p. 6) dat J. helemaal niet betrokken was bij het gegeven dat u valselijk werd veroordeeld tot deze gevangenisstraf maar dat u deze veroordeling opliep toen u weigerde als informant voor de politie te werken, en dat uw broer voor u in de gevangenis moest nog geen conflict had gehad met J. Deze vaststelling ondermijnt uiteraard op zwaarwichtige wijze verder de geloofwaardigheid van uw beweringen. De vaststelling dat u nooit eerder bij de DVZ enige melding heeft gemaakt van uw bewering dat de politie wou dat u als informant voor hen zou werken en u daarom onder druk zetten, is ook niet bevorderlijk voor de geloofwaardigheid van uw relaas. U stelt hieromtrent (CGVS p. 7) dat uw broer er niet van op de hoogte is dat de politie wou dat u als informant voor hen zou werken, dat u samen met uw broer een verzoek heeft ingediend en u daarom bij de DVZ niet wou vertellen dat de politie u dit had gevraagd omdat uw broer dan hierover misschien ook zou bevroegd worden en u niet wou dat hij er weet van zou hebben. Deze motivering weet niet te overtuigen. Indien de eis van de politie dat u voor hen als informant zou werken daadwerkelijk een essentieel element zou uitmaken van uw verzoek voor internationale bescherming - voor het CGVS stelde u dat dit de reden was waarom u onterecht werd veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf en dat G. dit aangreep om u bijkomend onder druk te zetten om smeergeld te betalen - kan redelijkerwijze verwacht worden dat u van meet af aan bij de DVZ hiervan melding had willen maken bij het indienen van uw twee verzoeken, quod non in casu. Verder gevraagd waarom u bij de DVZ tijdens uw eerste verzoek meldde dat J. wel een rol speelde in het gegeven dat u een gevangenisstraf van 3 jaar kreeg (CGVS p. 12), komt u niet verder dan een warrige uitleg met de melding dat u niet weet wanneer het conflict dat uw broer had plaatsvond, dat u niet wou dat iemand zou weten dat u als informant moest werken, en dat u nu voor het CGVS genooddaakt was om toch alles te vertellen. De vaststelling dat u dermate tegenstrijdige beweringen aflegt en u een kernelement van uw verzoek (i.e. de vraag van de politie om als informant te werken) onvermeld laat bij de DVZ, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas. Er werd u ook gevraagd waarom u bij aanvang van het persoonlijk onderhoud, toen er u gevraagd werd of u opmerkingen had m.b.t. uw gesprek bij de DVZ (CGVS p. 2), niet vermeldde dat u een essentieel element van uw relaas niet bij de DVZ heeft verteld. Hierop verklaart u (CGVS p. 12) dat het woord opmerkingen in het Georgisch wil zeggen dat men niet tevreden is over iets. Er kan bezwaarlijk worden begrepen dat u zou tevreden zijn m.b.t. uw gesprekken bij de DVZ indien u een kernelement van uw verzoek er niet zou durven melden hebben.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Verzoeker verklaart noch in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, noch in het kader van zijn volgend verzoek om internationale bescherming bij DVZ melding te hebben gemaakt van de eis van de politie om als informant te werken omdat hij bang was dat deze informatie ter kennis zou worden gebracht aan zijn broer die ook een verzoek om internationale bescherming in België had ingediend en hiervan niet op de hoogte was. Verzoeker komt niet verder dan het louter herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen.

De Raad wijst erop dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van zijn asielaanvraag, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste gehoor, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat de eis van de politie om als informant te werken de reden was waarom hij onterecht werd veroordeeld tot drie jaar gevangenisstraf en dat zijn ex-schoonbroer dit aangreep om hem bijkomend onder druk te zetten om smeergeld te betalen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn oordeel dat van verzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat hij van dit essentieel element van zijn asielaanvraag melding maakt vanaf het eerste gehoor bij DVZ.

4.7. In de bestreden beslissing wordt op goede gronden gemotiveerd:

“Ook kan er niet aan voorbij gegaan worden dat u stelt (CGVS p. 6) dat u jarenlang onder druk werd gezet door twee politiemannen - een chef en een onderchef o.a. op het politiebureau - om voor hen als informant te werken, maar dat u hun namen niet kent noch hun rang, hetgeen evenmin bevorderlijk is voor de geloofwaardigheid van uw beweringen.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hij stelt niet de exacte namen van de politiechefs te kennen maar wel andere details te hebben gegeven. De Raad stelt vast dat verzoeker niet verder komt dan het louter herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees en het bekritisieren en het tegenspreken van de gevolgtrekking door het CGVS, maar zonder deze motieven afdoende en in concreto te weerleggen.

4.8. In de bestreden beslissing wordt met recht gemotiveerd:

“Voor het CGVS (p. 7 & 9) stelt u ook uitdrukkelijk dat u werd geslagen door G. - de halfbroer van uw ex-vrouw - en zijn kompanen, en dat u nooit door andere familieleden van haar fysiek werd belaagd. Bij de DVZ (Vragenlijst pt. 3.5) gaf u daarentegen te kennen dat u werd geslagen door familieleden van uw ex maar kon u op de vraag wat de namen van die familieleden zijn niet antwoorden, u verklaarde dit niet te weten en enkel te weten dat ze u hebben geslagen. De vaststelling dat u over uw belagers dermate incoherent bent over het aantal familieleden die u viseerden en hun identiteit, ondermijnt verder op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw beweringen. Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 12) dat u bij de DVZ heeft gezegd dat u door haar broer werd geslagen en voor de rest niet weet wie erbij was, of het familieleden of vrienden waren. Deze motivering weet niet te overtuigen. Bij de DVZ stelde u meermaals dat u door de familieleden van uw ex-vrouw werd geslagen. Toen er u gevraagd werd namen te geven, verklaarde u dit niet te weten, en ontweek u lachend de vraag.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hij tracht de vastgestelde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden te verklaren door louter te verwijzen naar zijn medische problematiek ten gevolge van zijn jarenlang druggebruik waardoor hij moeite heeft om zich zaken concreet en correct te herinneren. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze motiveert: *“Voorts verklaart u (CGVS p. 3 & 5) dat u geheugenproblemen heeft, dat u dit heeft sinds de pandemie, dat uw geheugen door uw epilepsie zwaar is achteruitgegaan als ook dat uw hersenen door uw drugsgebruik traag zijn beginnen werken, dat u daardoor data niet goed kan onthouden en het gezicht van mensen vergeet, dat u soms weet dat er iets is gebeurd maar niet concreet kan vertellen wat er is gebeurd. U stelt verder dat u dit gewoon weet dat u moeilijk kan onthouden maar dat u er niet echt een (medisch) onderzoek heeft laten naar doen. Van een verzoeker die verklaart zijn land te hebben verlaten uit vrees voor zijn leven en vrijheid, en die stelt dat hij geheugen problemen kan hebben, hetgeen in de context van een verzoek tot internationale bescherming problematisch zou kunnen zijn om het vluchtrelaas te vertellen, mag echter verwacht worden dat hij zo snel mogelijk medische/psychologische hulp zou inroepen om zijn problemen te staven en/of te laten behandelen. U liet aldus na om enig (begin van) bewijs neer te leggen waaruit blijkt dat uw fysieke of psychische gezondheidstoestand van die aard is dat zij een invloed heeft op uw vermogen om op zelfstandige en functionele wijze deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud en hierbij de redenen die geleid hebben tot uw vlucht uit uw land van herkomst uiteen te zetten. Ook gaf u in het kader van de vragenlijst ‘bijzondere procedurele noden’ Dienst Vreemdelingenzaken tot tweemaal toe (eens op 08/02/2023 en nog eens op 05/07/2023) nergens aan dat er elementen of omstandigheden zouden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken. Ten slotte kan ook vastgesteld worden dat uit het verslag van uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS niet blijkt dat zich tijdens dit gesprek problemen hebben voorgedaan of dat u niet in staat zou zijn geweest uw verzoek toe te lichten.”*

4.9. Tenslotte wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Ten slotte stelde u voor het CGVS (p. 11-12) dat u van uw ouders heeft vernomen dat er nog steeds familieleden van uw ex-vrouw bij hen langskomen en u bedreigen, dat ze rechtstreeks tegen uw ouders zeggen dat ze u vroeg of laat gaan te pakken krijgen. Bij de DVZ (2de VIB pt. 17) wist u echter niet hoe uw ouders deze bedreigingen ontvangen. Bij confrontatie stelt u (CGVS p. 12) dat u pas na uw tweede gehoor bij de DVZ heeft vernomen hoe u via uw ouders werd bedreigd, dat u dit voordien niet aan uw ouders heeft gevraagd omdat u uw moeder niet wou irriteren en ze toen nog veel te emotioneel was. Het is echter weinig aannemelijk dat indien tegen uw ouders rechtstreeks door uw belagers bedreigingen werden geuit, u niet onmiddellijk zou gevraagd hebben wat er gaande was en/of uw ouders u niet zouden gezegd hebben dat uw belagers hen persoonlijk aanspraken.”

Verzoeker brengt geen concreet en dienstig argument aan maar stelt louter dat de commissaris-generaal geen inlevingsvermogen heeft omdat zijn moeder een hartpatiënt is waardoor het voor haar niet gemakkelijk is om zaken te herdenken en te bespreken.

4.10. Inzake het door verzoeker neergelegde internationaal paspoort treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn motivering dat dit document bovenstaande bevindingen niet vermogen te wijzigen.

4.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen. Verzoeker toont, gelet op het voorgaande evenmin aan dat in zijn hoofde zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet zou lopen.

4.12. In zoverre verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en derhalve ook van de Raad in onderhavige procedure beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

4.13. Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.14. Evenmin kan een schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

4.15. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

5. Conclusie

Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het CGVS. Overig aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend vierentwintig door:

V. HOEFNAGELS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

V. HOEFNAGELS